

os skarp Aarvaagenhed overfor denne Nabo. Vel er Stormagten Tyskland for Tiden svækket baade i militær Kapacitet og Mobiliseringsevne; men den vil dog altid kunne blive Danmark en farlig Modstander til Lands. Den nationale Sikkerhed kan derfor kun betrygges, naar vi opstiller et Forsvar, som er i Stand til at modstaa et alvorligt Angreb fra tysk Side.

Ved egne Kræfter skal vi kunne modstaa et „alvorligt Angreb fra tysk Side“. Nede i Frankrig overvejer de for Tiden, om det kan gaa an at blive staaende ved den Militærordning, de har, i 10 Aar. Man er betænkelig ved det i Frankrig. Man er bange for Tyskland. I Frankrig og England siger man, at det er ingenlunde ufarligt, saaledes som man er stillet; saa længe Versailles-Traktaten binder Tyskland, kan der være en lille Smule Haab; men man kan aldrig vide, hvornaar det rejser sig med Magt. Der sidder de i det franske Statsraad og overvejer, om man kan nøjes med den Millionhær, man har. Men her i Danmark er der en Generalstab, der fortæller os; at det hele let kan lade sig gøre, kom blot an, vi kan optage en „alvorlig Kamp“ med Tyskland, vi skal nok lave noget, hvorved vi kan optage en alvorlig Kamp ved vore egne Kræfter. Ja, jeg ved ikke, men hvis det ikke var militært, vilde man anse det for umuligt, at nogen kunde sige det for Alvor herhjemme. Hvor vilde det ikke vække Jubel paa Genua-Konferencen, om Danskerne stod op og sagde til Franskmændene og Englænderne: I store Dumrianer, vi i Danmark kan gøre det, vi er i Færd med at gøre det, vi laver en Militærordning, hvorved vi ved egne Kræfter kan modstaa et „alvorligt Angreb“ fra tysk Side, men I stakkels Lilleputter i Frankrig og England er bange for Tyskland! Saaledes ser det ud med Sagkundskaben, og desværre tager hverken Venstre eller de Konservative Afstand derfra. De følger ikke Sagkundskaben helt, men finde paa at tage Afstand kan de ikke. Man kujonerede og forkætrede os fra den Side, fordi vi ikke vilde være med til at lave en Militærordning, der betød, at den nationale Sikkerhed skulde hævdes ved egne Kræfter overfor et Angreb fra tysk Side. Ja, hvis det ikke var en saa alvorlig Sag, vilde jeg sige, at det var mere end humoristisk. Skulde det føres ud i Praksis, vilde det være et nyt 1864, som vi var i Færd med at planlægge. Vi gør nu det samme som før 1864, hvor man herhjemme mente, at een Dansker mageligt kunde hamle op med 10 Tyskere, hvad der var et Udtryk for vort nationale Overmod. Men naar den

Hærordning, som der nu maaske bliver Førilig om, skal staa sin Prøve, vil Hærledelsen sige, ligesom den sagde i 1914: Den duer ikke det allerringeste! Saadan vil det gaa Dagen derpaa. Men forud kan man opstille mægtige Planer om, hvad man kan udrette med vor Hærstyrke. Det er noget ganske vidunderligt, vi kan med vore egne Kræfter optage „en alvorlig Kamp“ med Tyskland; men naar Kampen saa staaer for Døren, magter vi ingenting, saa maa vi overgive os ved det første Skud. Hvis endda dette Overmod fra Hærledelsens Side var blevet afvist fra de politiske Partiers Side, men det blev det ingenlunde. Venstres Forslag bygger netop paa de samme Principper. Venstres Ordfører forsøgte i Gaar at gøre gældende, at Flaaden skulde gælde for hele Danmark, men den Hær, vi har, skal bruges; hvor den er. Venstre brugte imidlertid mange Sider i sin Betænkning af 1909 til at vise, at hvis vi ikke forsvarede København mod et Bombardement, var det overhovedet ganske overflødigt at lave noget Forsvar her i Landet, men nu lægger man Hovedstyrken over i det sydlige Jylland og over paa Fyn, samler det om Grænsen. Efter at man har spurgt den militære Sagkundskab, der siger: I skal forberede jer paa, at vi ved egne Kræfter kan optage en alvorlig Kamp med Tyskland, svarer Venstre derpaa med et Forslag, der siger, at vi skal samle vore Kræfter ved den tyske Grænse. Det er en Udfordring af en saadan Art, at den efter min Overbevisning vil hævne sig frygteligt, hvis den virkelig gennemføres, en Udfordring af en saadan Art, at selv det konservative Folkeparti, der dog ellers vogter sig vel for at sige noget ubehageligt om deres nære Venner, ikke kan dy sig for at sige, at denne Ordning er altfor ulige, det gaar ikke an at vedtage en Ordning, der saa bestemt vender sig mod en enkelt Magt. Det er ganske vist rigtigt, at Tyskland i Øjeblikket er en syg Mand, en syg Kæmpe, som det er muligt for Lilleputter at komme og haane og spille paa Næsen. Det er muligt, at der ikke hverken i Dag eller i Morgen er Fare ved et saadant Eksperiment, men den Dag, da Tyskland atter vaagner til Kræfter, vil det først vende sig mod dem, der haanede det. Det forekommer mig, at det, der her sker, er af en saadan Art, at man maa protestere mod det; jeg anser det for at være den allerstørste Fare. Man siger, at man i Tyskland laver et Kort, hvor man tager den danske Del af Sønderjylland og betegner den som „henhørende midlertidigt til Danmark“; men man glemmer, hvem der begyndte med den